

ВАЛЕНТИН Д. ИВАНОВ
ТРИ ВЪПРОСА ЗА
БЛИЦИНТЕРВЮ

chitanka.info

Александър Карапанчев, приятел и, заедно с още няколко други фенове, мой водач в страната на фантастичното, е един от най-ревностните изследователи и пазители на наследството на Българската фантастика. В края на 2015 година той зададе три въпроса на всеки от авторите в антологията „За спасяването на света“ (издателства Фондация „Човешката библиотека“, Дружество на българските фантасти „Тера Фантазия“ и Списание „Тера фантастика“, София, 2013, 2014), в която участвам с разказа „Денят, в който вярата се завърна“, написан заедно с Кирил Добрев преди повече от десетилетие. Моето интервю, заедно с няколко други, беше публикувано във форума на клуб „Иван Ефремов“ на 24.10.2015 година.

* * *

Роден на 1.VIII.1967 година в Бургас, той е професионален астроном и любител фантаст. С Кирил Добрев оформят най-награждавания дует в българската фантастика. Основното им произведение е приказният цикъл за Юначеството (сборникът „Професия юнак“). Самостоятелни работи на Валентин могат да се намерят в антологията на издателство „Аргус“, в алманасите „Български фантастични ваяния“ и „ФантAstika“ и в няколко англоезични фензина. Разказът му „How I Saved the World“ е включен в образователната антология „Diamonds in the Sky“ (ред. Майк Бродъртън).

* * *

ЧоБи^[1]: Довършете изречението: Пиша, следователно...

Валентин: ... съществувам. Завършвам по най-баналния начин, защото за него имам основателна причина — писането е създаване, а създаването е, да кажем, едно от основните изражения на съществуването. Смятам, че ако човек е изживял деня си, без да създаде нещо, значи го е пропилял, ако ще създаденото да се

ограничава до една усмивка. В моята класация усмивката заема по-високо място от много други неща.

ЧоБи: Какво ви вдъхновява?

Валентин: Внуците. Покойният Агоп Мелконян веднъж беше казал, че пише за внуците си. Аз още не съм доживял до внуци, но пиша с надеждата, че най-важните ми читатели — хлапетата, които сега са на три, пет и седем години, един ден няма да се разочароват.

ЧоБи: А кой ви вдъхновява — от другите автори и книги?

Валентин: Аз съм сюжетен автор^[2], с други думи, разказвам истории. Много късно осъзнах, че това го дължа на учителката си по литература от средното училище. Тя се казваше Валентина Деведжиева и ни разказваше класиката, защото нас или ни мързеше, или не искахме да четем. А като ѝ писнеше от нас, тя зарязваше урока и най-безпардонно отиваше да пуши до прозореца. От жанровите автори най-силно влияние са ми оказали, колкото и да е странно, ранните Стругацки — „Страната на пурпурните облаци“, „Пътят към Амалтея“, „Пладне, XXII век“ — заради оптимизма си. Днес дистопията доминира във фантастиката и аз разбирам защо — много повече драматизъм има в едно катастрофирало общество и живеещите в него по-лесно предизвикват съпричастието на читателя. Аз обаче искам да пиша — и доколкото мога, го правя, — за светове, в които бих желал да живея, светли и красиви светове. Може би позицията ми е продължение на читателския ескейпизъм и аз съм се превърнал в писател (любител), който бяга от действителността? Не зная, пък и не ме интересува. Просто каня читателите да посетят моите усмихнати светове и дано да им хареса в тях.

[1] Съкращение от името на фондация „Човешката библиотека“. — Б.а. ↑

[2] Така преди много време ме класифицира Атанас П. Славов, а и други хора. Напълно съм съгласен с това определение. — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.